

Torstaina tapahtui jotain jännittävää. Jun selitti tapahtuneen kaikille sillä, että halusi jännitystä elämään. Ja niinhän se olikin. Lisäksi juuri silloin ei ollut vaan huvittanut mennä kotiin. Jun avaa koulun oven. Sitä kuuluu inhottava inahdus. Lea tulee samaa matkaa pihalle, mutta kääntyy sitten eri suuntaan. Häntä tullaan hakemaan autolla. ”Moikka”, tytöt huikkaavat toisilleen. Jun seisoskelee hetken vilvoittavassa syysilmassa. Läkähdyttävien salibandytreenien jälkeen se on ihanaa. Hän laahustaa tietä pitkin bussipysäkille. Maa on täynnä ruskeita lehtiä. Jun pitää syksystä. Se on värikäs, raikas ja sateinen. Myös se on hyvä, ettei silloin ole mitään juhlia, ei joulua, pääsiäistä, juhannusta, uuttavuotta tai synttäreitä. Jun ei pidä juhlista. Silloin on aina joku syy iloita. Jun on iloinen muutenkin. Muiden mielestä juhlissa ollaan iloisia ja arkena voi myös surra ja olla tylsistynyt. Jun on aina iloinen, varsinkin, jos siihen ei ole mitään syytä. Muiden mielestä se on kummalista. He kysyvät aina: mikä on noin hauskaa? Jun, miksi sinä hymyilet noin? Mutta Jun ei välitä muiden mielipiteistä. On hauskaa, kun on olemassa ja hän hymyilee, koska on iloinen. Niin kuin aina. Jun seisoo bussipysäkillä. Hänen bussinsa kulkee harvoin ja nyt se on juuri mennyt. Hän ei millään jaksa odottaa. Ohi kiittää busseja, joista osa pysähtyy ja laskee ihmisiä ulos ja osa vian hujauttaa ohi. Jun saa hauskan ajatuksen. Kun ei jaksaisi mennä kotiin. Siellä on kissa ruokittavana, mutta ei kissanruokaa. Pitäisi mennä kauppaan ostamaan, mutta kaupan edessä on kuitenkin taas poikia tupakalla ja niitä Jun pelkää. Kissasta lähtee myös karvoja ja Junin pitäisi pestä pyykkiä, kun ei halua, että koulussa kaikki vaatteet ovat valkeassa karvassa. Mutta pyykinpesukone on rikki ja pitäisi mennä alakertaan käyttämään taloyhtiön pesukonetta. Mutta sitten sinne tulisi taas alakerran pappa ja alkaisi paasata nykyajan nuorista, mutta kutsuisikin Junin kylään kun on niin yksinäinen ja otapas tästä vähän kannettavaa ja Junin kädet puutuisivat. Sitten pitäisi vielä istua papan kahvipöydässä ja puhua politiikkaa ja syödä vanhentunutta juustokakkua. Kahvi olisi kitkerää, eikä Jun saisi unta illalla, kun siinä on kofeiinia ja lopuksi pappa kommentaisi, että menepäs nyt auttamaan sitä äitiä äläkä koko iltaa täällä notku, mutta kun Jun tulisi kotiin, ei siellä ketään olisi. Äiti olisi jumpassa ja isä työmaalla ja Jun istuisi tietokoneelle ja pelaisi Go supermodelia, kunnes äiti tulisi ja valmistaisi ruuan. Ja sen jälkeen se hätistäisi hänet suihkuun. Niinpä Jun vilkuttaa seuraavalle bussille. Se pysähtyy ja avaa ovet. Jun nousee kyytiin ja leimaa lippunsa koneeseen, josta kuuluu hassu ääni. Hän istuu ihan taakse, jossa on neljä paikkaa vierekkäin. Bussissa on hänen lisäkseen kahdeksan matkustajaa. Kaksi keskenään, isä ja pikkupoika, kolme yhdessä, kolme kaksikymppistä tyttöä ja kolme yksin: parrakas mies, hienostunut nainen ja lihava nukkuva nainen, jolla on punainen tukka. Aluksi kolme naista jäävät pois. Pysäkin nimi on Linnatie ja naiset pistävät heti tupakaksi. Jun nyrpistää nenäänsä. Pikkupoika tekee ikkunaan sormenjälkiä ja isä lähettää tekstiviestiä. Hienostunut nainen lukee lehteä ja parrakas mies vain istuu ja tuijottaa eteensä. Bussi kääntyy ja kulkee kaupan ohi. Kaupan edessä on pikkupoikia tappelemassa ja isoja poikia tupakalla. Koira odottaa omistajaansa kaiteeseen sidottuna. Bussissa on lämmin. Jun avaa takkinsa. Moottorista kuuluu kaikenlaisia murinoita. Etuosan kellon punaiset numerot näyttävät 18:15:ta. Ikkunassa näkyy sen peilikuva, jonka mukaan kello on 21:81. Mutta sellaista aikaa ei olekaan. Edessä on radio päällä, mutta se on niin hiljaisella, ettei Junille asti kuulu mitään. Parrakas mies ja isä poikansa kanssa jäävät samalla pysäkillä. Sen numero on 2138. Bussissa on enää kolme matkustajaa ja kuljettaja. Jun ei tiedä, missä on päätepysäkki, joten vielä voi nousta kyytiin lisää porukkaa. Mutta bussi ohittaa enää kaksi pysäkkiä. Matkan varrella on myös kerrostaloja, rivitaloja, kauppoja ja monia ihmisiä. Hienostunut nainen jää edellisellä pysäkillä ja sitten tullaan päätepysäkille. Kuljettaja

valmistautuu vaihtoon ja sammuttaa radion. Pulska nainen herää ja Jun ja hän nousevat ulos. Bussi on tullut ostarille, jossa seisoo paljon muitakin busseja. Jun jää miettimään, mitä nyt tekisi. Toisessa kädessä on maila ja toisessa kassi, jossa on treenivaatteet, kengät ja vesipullo. "Minnekäs päin tyttö on lähdössä?" Jun nostaa katseensa. Punatukkainen nainen katsoo häntä ystävällinen hymy huulillaan. "En... en tiedä", Jun änkyttää, eikä tosiaan tiedä. Jännitys hiiviskelee vatsanpohjassa. Hänellä ei ole hajuakaan, missäpäin koti on tai, tai miten sinne pääsee. "Kuinkas nyt niin?" Nainen kysyy myötätuntoisesti. "Kun menin väärään bussiin, enkä tiedä, missä olen." "No missäs sinä asut?" Jun miettii hetken, voiko asuinpaikkaansa kertoa tuntemattomalle naiselle. Hän vaikuttaa kuitenkin naiselle. Hän vaikuttaa kuitenkin vilpittömän kiltiltä, eikä Junilla ole muutakaan vaihtoehtoa. "Tuolla Pajamäessä", Jun mutisee takkinsa. "No mutta sehän on ihan eri suunnassa. Ei täältä enää sinne busseja lähde." Jun siristää silmiään pitääkseen kyyneleet loitolla. Alahuuli väpättää ärsyttävästi. "Ei hätää, minä asun tässä ihan lähellä, heitän sinut sinne autolla." "Ei tar... en mä nyt tiedä..." "Millä muullakaan sinä täältä kotiin pääset? Onkos sinulla puhelintakaan?" Jun pudistaa päätään. "Muistaisitkos äitisi tai isäsi numeroa?" Taas päänpudistus. "Kyllä me nyt niin teemme, että tulet minun kyydilläni kotiisi", nainen sanoo päättäväisesti. Nainen asuu parin sadan metrin päässä. Matkalla hän esittelee itsensä Katjaksi ja Jun itsensä Julia-Nooraksi. Katja asuu kerrostalossa, jossa on yksiöasuntoja. Jun odottaa pihalla, kun hän hakee autonavaimet kotoaan. Ennen autoon menoa Katja sytyttää tupakan. Tietenkin, eihän tässä maassa enää yksikään aikuinen tai nuori ole savuton. Junia alkaa taas epäilyttää, onko Katjan kyytiin sittenkään järkevää mennä. Mutta polttaahan isäkin sikareita. Matkalla Katja kertoo halunneensa aina oman lapsen, mutta olevansa liian kiireinen. He vaihtavat puhelinnumeroita ja Katja anelee, että he tutustuisivat paremmin ja tekisivät joskus jotain yhdessä. Hän on ollut niin masentunut eron jälkeen ja vaihtoi juuri työtäkin, ettei enää ole niin kiireinen. Okei, joo, kyllä mulle sopii, Jun vastailee. "Ehkä minä vielä joskus adoptoinkin", Katja unelmoi. "Mä voisin jäädä tässä, kiitos kyydistä!" Jun arvelee, että äidille on parempi sanoa tulleen bussilla, muuten se on niin huolissaan ja toruu, ettei vieraiden kyytiin saa mennä. Jun vilkuttaa Katjalle, jonka ilme on vähän haikea. Kai he vielä tapaisivat. Tai sitten eivät. Jun kävelee puiston läpi kotiin. Hän näkee jo ulkoa, että asunnossa on valot, joten joku on onneksi kotona. Äiti lihapatoineen tai isä sikareineen. Naapurinpappakin vilkuttaa ikkunassa. Jun vetää kasvonsa iloiseen hymyynsä ja vilkuttaa takaisin.